

ΠΑΣΧΑ 2013

Αριθμ. Πρωτ.: 748

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 64^η
ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως

«Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὀψόμεθα,
τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως».
(Ἀναστάσιμος Κανὼν)

Πρὸς τὸν Ἱερό Κλῆρο
τὶς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καὶ τὸν εὐσεβῆ λαό
τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας μας.

Ἀγαπητὰ μου πνευματικά παιδιά, Χριστὸς Ἀνέστη!

Μέ τὸν γλυκύτατο αὐτὸν χαιρετισμό, τὸν χαιρετισμό τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Ἄδου, ἐπιθυμεῖ ὁ ταπεινὸς ἐπίσκοπός σας νὰ σᾶς χαιρετήσῃ καὶ νὰ σᾶς ἀσπαστεῖ, ἕναν ἕναν ἐν φιλήματι ἁγίῳ, τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Δοξολογῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου τὸν Τριαδικό Θεό μας, ὁ Ὅποιος μᾶς ἀξίωσε καὶ ἐφέτος νὰ διαπλεύσουμε τό ὄντως ἐπίπονο μέγα πέλαγος τῶν νηστειῶν καὶ νὰ προσαράξουμε στὸν εὐδίο λιμένα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες πού εἶχαμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε, πνευματικές καὶ κοσμικές.

Ἀπὸ τὴν Καθαρά Δευτέρα ἕως καὶ τὸ Μεγάλο Σάββατο, γιὰ πενήντα σχεδὸν ἡμέρες, ὅλοι μας, θέλω νὰ πιστεύω, εἰσῆλθαμε, ὑπακούοντας στὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, στὸ «στάδιο τῶν ἀρετῶν», στὴν ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ καὶ στὴν ἁγία καὶ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ ἀγωνιστήκαμε τὸν ἀγῶνα τὸν καλό, νηστεύοντες, ἐγκρατευόμενοι, προσευχόμενοι, μετανοοῦντες, ἐλεοῦντες, μέ σκοπὸ τὴν ὅσο τὸ δυνατόν καθαρότερη

συμμετοχή μας στην «έορτή τῶν έορτῶν» καί στην «πανήγυρη τῶν πανηγύρεων», πού εἶναι τό ἅγιο Πάσχα.

Όλοι οἱ καταπληκτικοί ὕμνοι πού ἀκούσαμε τήν περίοδο αὐτή, ὅπως καί ὅλα τά συγγράμματα τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἀναφέρονται στίς ἅγιες αὐτές ἡμέρες, συνδέουν τήν ἄσκηση τῶν ἡμερῶν μέ τήν συμμετοχή μας στό Μυστήριό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁλος ὁ ἀγώνας τῆς Τεσσαρακοστῆς γίνεται γιά νά δοῦμε τό ἀπρόσιτο φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί νά ζήσουμε μέσα σέ αὐτό. Δέν νηστέψαμε γιά νά γίνουμε τελειότεροι. Δέν ἐγκρατευτήκαμε γιά νά γίνουμε ἠθικότεροι. Δέν ἐλεήσαμε γιά νά γίνουμε πιό φιλόανθρωποι. Ὅλα αὐτά καί ἄλλα τόσα πνευματικά γυμνάσματα μέ τά ὁποία ἀσκηθήκαμε, τά πραγματοποιήσαμε γιά νά γνωρίσουμε τόν Θεό, νά ζήσουμε τόν Θεό, νά γευτοῦμε τόν Θεό.

Στήν Ἐκκλησία μας ἡ ἄσκηση καί ὁ πνευματικός ἀγώνας δέν ἔχει σκοπό τήν ἠθική τελείωση τοῦ ἀνθρώπου, νά γίνει δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἕνας καλός, ἠθικός ἄνθρωπος. Καί ἄλλες θρησκευεῖες, μέ τήν ἄσκηση πού ἐπιβάλλουν, στοχεύουν στήν ἠθική βελτίωση τοῦ ἀνθρώπου. Σκοπός τῆς ἀσκήσεως ὅμως στήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική Πίστη δέν εἶναι μιά ἀπλή ἠθική βελτίωση τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά ἡ ἁγιότητα, νά γίνει ὁ ἄνθρωπος ἅγιος. Καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἅγιος μόνον ὅταν ἀσκεῖται μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί ὁ φορεῦς τῆς Ἀληθείας. Ἡ ἄσκηση, λοιπόν, γιά τήν κάθαρση τῆς καρδιάς πού πραγματοποιεῖται στόν σωτήριο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἕναν καί μοναδικό σκοπό καί στόχο: νά γνωρίσει ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό, νά γίνει ὁμοιος μέ Αὐτόν.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας, στούς περίφημους Μακαρισμούς, μᾶς εἶπε ὅτι: «Μακάριοι εἶναι αὐτοί πού ἔχουν καθαρή καρδιά, γιατί αὐτοί θά δοῦν τόν Θεό». (Ματθ. 5,8) Ὅριζει δηλαδή ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ τήν καθαρή καρδιά. Ὁλη τήν Σαρακοστή ἡ Ἐκκλησία μας αὐτό μᾶς βοήθησε, μέ τίς πνευματικές ἀσκήσεις πού μᾶς πρότεινε, νά κατανοήσουμε καί νά βιώσουμε. Ὅτι ὅταν καθαρίσουμε τήν καρδιά μας ἀπό τά πάθη καί τίς ἁμαρτίες μας, θά δοῦμε τόν Θεό «καθώς ἐστι» (α' Ἰωάν, 3,2), ὅπως ἀκριβῶς εἶναι: Θεό καί Ἄνθρωπο. Σταυρωμένο καί Ἀναστημένο. Ταπεινωμένο καί Δοξασμένο. Ἀδύνατο καί πανίσχυρο. Τόσο ἀδύνατο, πού νά ὑπομένει ἄκρα ταπείνωση, σταυρό καί θάνατο· τόσο πανίσχυρο, πού νά συντριβεῖ τόν αἰώνιο ἐχθρό του, τόν διάβολο, καί νά καταργεῖ τόν μόνιμο φόβο του, τόν θάνατο, χαρίζοντας ἐλευθερία καί αἰώνια ζωή σέ ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος.

Αυτήν τήν ἀλήθεια περιγράφει ἡ Ἐκκλησία μας πανέμορφα στόν Πανηγυρικό Κανόνα τῆς Ἀναστάσεως. «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί Χαίρετε φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες» «Μέ καθαρές τίς αἰσθήσεις θά ἀντικρύσουμε τόν Χριστό ὀλόλαμπρο μέσα στό ἀπρόσιτο φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί θά Τόν ἀκούσουμε καθαρά νά μᾶς λέει, χαίρετε, ἐνῶ ἐμεῖς θά ψάλλουμε ἐπινίκιο ὕμνο».

Τίθενται ὁμως συχνά, ἀπό «πιστούς» καί δυσπίστους, τά ἐρωτήματα:

- «Παρ' ὅ,τι πιστεύω, γιατί δέν ἔχω αἴσθησι τῆς παρουσίας τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ στήν ζωή μου;»
- «Γιατί, ἐνῶ συμμετέχω στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός συνεχίζει νά εἶναι ὁ ἄγνωστος «Χ» τῆς ζωῆς μου;»
- «Γιατί, ἐνῶ ἐορτάζω τήν Γέννησι, τήν Μεταμόρφωσι, τήν Σταύρωσι, τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ δέν συναντῶ τόν Γεννηθέντα, Μεταμορφωθέντα, Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Χριστό στήν πορεία μου;»

Ταπεινῶς φρονῶ ὅτι στά ἐρωτήματα αὐτά ἡ ἀπάντησι εἶναι μία: Δέν αισθανόμαστε τόν Χριστό, δέν συναντοῦμε τόν Χριστό, δέν ζοῦμε τόν Χριστό, γιατί συνεχίζει ἡ καρδιά μας νά παραμένει ὑποδουλωμένη στήν πάθη τῆς. Καί ὅταν ἡ καρδιά εἶναι δούλη στήν ἁμαρτία, τότε ὅλος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπόδουλος στόν διάβολο. Στόν ἄνθρωπο αὐτόν, ἐνῶ ὁ Χριστός εἶναι δίπλα του δέν Τόν αἰσθάνεται, ἐνῶ τοῦ μιλάει δέν Τόν ἀκούει, ἐνῶ γίνεται τροφή δέν Τόν γεύεται, ἐνῶ γίνεται ὀξυγόνο δέν Τόν ἀναπνέει, ἐνῶ γίνεται ὕλη δέν Τόν ἀγγίζει. Ἔτσι ὁ Χριστός παραμένει ὁ ἄγνωστος Θεός, ἡ ζωή του στήν Ἐκκλησία κατανατᾶ ἀσφυκτική καί ἡ συμμετοχή του στίς ἐορτές τῆς πίστεως εἶναι κάθε ἄλλο ἀπό οὐσιαστική.

Μέ τήν περίοδο τῆς ἀσκήσεως πού διανύσαμε ἀλλά καί μέ τήν περίοδο στήν ὁποία μόλις εἰσήλαμε ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς φιλόστοργη μητέρα, προσπάθησε, σεβόμενη ἀπόλυτα τήν ἐλευθερία μας, νά μᾶς μυσήσει σέ αὐτήν τήν μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστός φανερώνεται σέ καρδιές μέν ἁμαρτωλές, οἱ ὁποῖες ὁμως μέ δάκρυα μετανοίας ζητοῦν τό ἔλεος Του καί μέ συνεπή ἀσκησι ἀγωνίζονται νά καθαρίσουν τήν καρδιά τους γιά νά κατοικήσει ὁ ἄριστος καθαρὸς Κύριος.

Ὅταν, λοιπόν, ἔτσι ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅλη αὐτήν τήν περίοδο, τότε τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως συνατᾶ τόν Ἀναστημένο Χριστό στήν Γαλιλαία τῆς καρδιάς του. Ὁ Χριστός συμπορεύεται ἀναστημένος δίπλα του γιά νά Τόν νιώσει, τόν χαιρετᾶ γιά νά Τόν ἀκούσει, τοῦ δίδει τό σῶμα καί τό Αἷμα

Του γιά νά Τό γευτεῖ, εὐωδιάζει ἀπό τά μῦρα τοῦ ἄδειου τάφου γιά νά Τόν ὀσφρανθεῖ, τόν ταῖζει μέλι καί ψάρι γιά νά Τόν ἀγγίξει. Ὅχι μόνον ἡ καρδιά ἀλλά ὅλες οἱ αἰσθήσεις του βιώνουν τήν παρουσία τοῦ Σταυρωμένου καί Ἀναστημένου Χριστοῦ. Καί ἔτσι τό Πάσχα γίνεται ἀπαρχή τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀγαπητά μου πνευματικά παιδιά,

Μέσα στίς σκληρές ἡμέρες πού διερχόμαστε καί ὡς Ἔθνος ἀλλά καί ὡς πρόσωπα ἡ μοναδική ἐλπίδα πού μπορεῖ νά ἀνανεώσει τήν πίστη σ' ἓνα καλύτερο αὐριο εἶναι ὁ Ἀναστημένος Χριστός μας. Αὐτός πού «τίς ἁμαρτίες μας ἔλαβε καί τίς ἀρρώστιες μας ἐβάστασε»(Ματθ.η,17). Σέ αὐτόν ἄς στρέψουμε καί πάλι τόν νοῦ καί τήν καρδιά μας. Καί ἄς ὁμολογήσουμε μέ συντριβή «Κύριε, σοί μόνω ἁμαρτάνω ἀλλά καί σοί μόνω λατρεύω» (εὐχή Πεντηκοστῆς). «Σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός Σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν» (εὐχή Πάσχα).

Ἐπιτρέψτε μου νά ὀλοκληρώσω τήν Πασχάλιο ἐπικοινωνία μας μέ κάποιους συγκλονιστικούς λόγους τοῦ Μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τούς ὁποίους συνέγραψε γιά τό ἅγιο Πάσχα.

«Τώρα εἴμαστε ἀναγκασμένοι ν' ἀνακεφαλαιώσουμε τὸ λόγο ὡς ἑξῆς:

- Δημιουργηθήκαμε, γιά νά εὐεργετηθοῦμε.
- Εὐεργετηθήκαμε, ἐπειδὴ δημιουργηθήκαμε.
- Μᾶς δόθηκε ὁ Παράδεισος, γιά νά εὐτυχήσουμε.
- Λάβαμε ἐντολή, γιά νά εὐδοκιμήσουμε μέ τήν διαφύλαξή της.
- Ἀπατηθήκαμε, γιατί μᾶς φθόνησαν.
- Ξεπέσαμε, γιατί παραβήκαμε τήν ἐντολή.
- Εἴμαστε ἀναγκασμένοι σέ νηστεία, γιατί δὲ νηστεύσαμε, καθὼς ἐξουσιασθήκαμε ἀπ' τὸ δένδρο τῆς γνώσης.
- Τὴν ἐλάβαμε εὐλόγα (τὴν ἐντολή τῆς νηστείας), γιά νά ἀπολαύσουμε μέ τὴν τήρησή της αὐτὸ πού χάσαμε μέ τὴ μὴ διαφύλαξή της.
- Χρειασθήκαμε Θεὸ πού σαρκώθηκε καὶ πέθανε, γιά νά ζήσουμε.
- Νεκρωθήκαμε μαζί Του, γιά νά καθαρισθοῦμε.
- Ἀναστηθήκαμε μαζί Του, ἐπειδὴ μαζί Του νεκρωθήκαμε. Συνδοξασθήκαμε, ἐπειδὴ συναναστηθήκαμε

Πατέρα καὶ Λόγε καὶ Πνεῦμα ἅγιο. Σὲ σένα ἀρμόζει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ ἐξουσία στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΔΕΛΦΟΙ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!

Μετά πολλῶν πατρικῶν ἐορτίων εὐχῶν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

fr. Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Μακεδονίας

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν & Ἑσθραίας

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ